

lelser hører mere hjemme ved første eller tredje Behandling.

Korsgaard: Det giver jeg helt ud den højtærede Formand Ret i — dette kan for saa vidt være ligegyldigt, som Formanden altid har Ret —, men det, der kalder mig frem med disse Bemærkninger, er en Udtalelse af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, gaaende ud paa, at der fra konservativ Side er ønsket en Udsættelse af denne Debat, og derfor er det, jeg gerne har villet motivere dette Ønske.

Jeg skal da slutte med at sige, at naar jeg har faaet den Opfattelse, er det ogsaa ud fra den Betragtning, at det, naar alt kommer til alt, ikke er det afgørende, om et Regeringsparti i en given Situation kan tilrettelægge Forholdene saaledes, muligt med Valg for Øje, at man vil staa bedre, hvis man gør det ene, end hvis man gør det andet. Det afgørende for en Regering, der bestaar af alvorlige Mænd, for hvem Landets Skæbne dog gerne skulde være saa langt vigtigere end Partiets, maa være, at de taktisk set gaar saaledes frem, at Mulighederne for at gennemføre de Forslag, som skal gennemføres, hvis der skal naas Balance, bliver størst mulige.

Rode: I Anledning af det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelser gaaende ud paa, at han ikke kunde se, at der var nogen Grund til at tro, at man fra Oppositionens Side vilde medvirke til at tilvejebringe Balance, skal jeg blot tillade mig at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i hele den forløbne Tid af denne Rigsdagssamling, som begyndte under een finansiel Stemning og derpaa gik ind i en ny finansiel Stemning, Nedskaeringens, har Regeringen overfor Finansudvalget stadig optraadt som udgiftsforøgende ved Fremsættelse af det ene Ændringsforslag efter det andet, og det er næsten altid paa Foranledning af Oppositionen, at disse Forslag er blevet henlagt, idet vi overfor alle disse Forslag har sagt: Det er dog aldeles urimeligt ved anden Behandling at vedtage Ændringsforslag, naar man bagefter ved tredje Behandling skal skære bort ældre Bevillinger, om hvilke der maaske vil være den almindelige Opfattelse, at de er langt nødvendiggere, eller i alt Fald, at det vil være smerteligere at undvære dem end at undvære nye Bevillinger. Det ærede Medlem vil deraf se, at Oppositionen, baade Socialdemokrater og det radikale Venstre, i hele denne Samling har medvirket til at

hindre det dog besynderlige Resultat, at Regeringen forøgede Finanslovudgifterne ved anden Behandling for derefter at nedskære dem ved tredje Behandling.

Det ærede Medlems Udtalelser i Almindelighed er jo blevet standset af Formanden, og derfor skal jeg kun sige een Ting. Det ærede Medlem har sagt, at det, man maatte ønske, var, at Regeringen, forinden dens Forslag blev forelagt Offentligheden, forelagde dem for det konservative Folkeparti; om det ærede Medlem har opnaaet sit Ønske i saa Henseende, ved jeg ikke, men der er vel noget, som tyder derpaa. Men hvad det ærede Medlem i Udvalget udtalte Ønske om — og hvad Offentligheden vilde have vidst og kunde have bekræftet, hvis Radiotelefonen allerede havde været indlagt —, er noget andet, nemlig ikke, at Forslagene skulde være forelagt for det konservative Folkeparti, men at der, forinden man gik til Behandling af disse Sager, skulde være opnaaet Enighed med det konservative Folkeparti; og det synes efter det nu udtalte ikke at være opnaaet — det hænger vel sammen med Regeringens taktiske Bedømmelse af, paa hvilken Maade man behandler det konservative Parti bedst.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§§ 8—9 (se Tillæg A. Sp. 113)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene Nr. 99—101 til § 22 af *Finansministeren*, tiltraadte af *Udvalget*, (se Tillæg B. Sp. 365) og § 22, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

§§ 23 og 24

vedtoges uden Afstemning.

§ 1, ændret i Henhold til tidligere Afstemning,

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 23 til § 2 af *Finansministeren*, tiltraadt af *Udvalget*, og § 2, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

§ 3 og §§ 5—7

vedtoges uden Afstemning.